Пише: Милица Којчић
уторак, 11 април 2017 18:39

Пар дана пре изборног дана пријавила сам се да будем контролор испред покрета Доста је било, за председничког кандидата Сашу Радуловића. То је било моје прво искуство са оне стране гласачке кутије.

Желела сам да пружим свој скромни допринос поштеном изборном процесу и остварим, пре свега као човек, микропобеду над системом манипулација и превара на једном од више од 8 хиљада бирачких места у Србији. Очекивала сам да ћу успети у томе на свом бирачком месту, број 81, у својој општини Земун, у Батајници, у својој основној школи.

Припрема за посао контролора састојала се од читања упутства како се поступа на бирачком месту и он лајн обуке коју је покрет Доста је било организовао. Све ми је било савршено јасно. Дочекала сам тај дан узбуђена, све то је за мене било нешто ново – и улога и ситуација, а таквим стварима се мој ентузијазам и ја увек радујемо.

Нажалост, осећање тог јутра није било осећање са којим сам тај дан завршила. Од знатижељне, узбуђене и гласне студенткиње социологије која се изузетно занима за српску политичку сцену, дошла сам до статуса разочаране и утихнуле грађанке државе у којој нема демократије, у којој нема слободе, владавине права и моје сутрашњице у њој. У којој нема правде и истине. То није била моја Србија.

Насилно сам те вечери емигрирала. Не физички, већ свим својим животним побудама и надањима у неку државу у којој сам странац. У земљу где је човек човеку вук. Или

Вучић.

Када смо са гласањем одмакли сат-два, било ми је јасно са ким и чим се суочавам. Са сигурношћу тврдим да сам била једини представник опозиције, иако је по списку бирачког одбора требало да нас буде бар десетак. То је био још један од разлога да моје будно око не пропусти ни најситнији детаљ.

Све је почело када је, наизглед пријатна, председница бирачког одбора, госпођа Нада Илић, изјавила да уколико не буде више од петоро људи на чију адресу морамо отићи због немогућности доласка на гласање, неће се ни одлазити. Саопштила ми је то шапатом и намигивањем, очекујући од мене да јој будем тихи саучесник у првом у низу неправилности које ће горепоменута истог дана начинити.

До 20 часова протекло је све мање-више по протоколу јер и није било много шанси за манипулисање неким од сегмената бирачког процеса.

Кутија је на крају дана отворена и госпођа председница је саопштила кораке којима ћемо контролисати и бројати гласове. Ту сам се супротставила, јер није било ни речи о јасном и очигледном увиду свих чланова у гласачке листиће. Стиже ме прва увреда: “Ко си ти да бираш поступак? Ти си дошла само да узмеш 1500 динара“.

Невољно сам пристала на њен предложени систем бројања, уверавајући себе да јој ништа од планираних манипулација неће проћи, јер ће сваки листић свакако проћи кроз моје руке или ја не излазим са бирачког места.

Пише: Милица Којчић
уторак, 11 април 2017 18:39

[redacted]

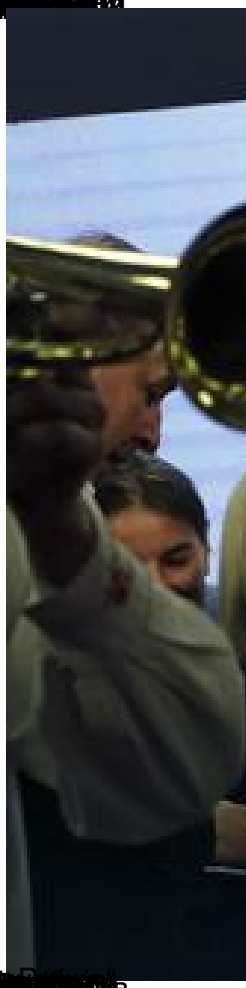

[redacted] (ДЈБ) [redacted]